

Հովհաննես Թումանյան

Ռուստենին

«Միրտդ է հիվանդ, պետք է բուժել
Խաղաղ ծոցում բնության...»
Գրտար, ընկեր, ու ճիշտ այդպես
Հիվանդ է նա անպայման:

Նրա ձայնը դու լրսեցիր
Ու խոսեցիր սրբազան,
Բայց ես, անփութ, անուշադիր,
Միշտ կրովել եմ նրբա հետ:

Քարշ եմ տրվել նրբան անկամ

Հագար ճամփա, հագար տուն,
Ծիծաղել եմ հագար անգամ,
Երբ լալիս էր նա թաքուն:

Ջրսպել եմ ես նրբան իմ մեջ
Խալիսի խոսքով ու չափով,

Ճրնշել եմ ես նրբան անվերջ
Կյանքի ամեն տազնապով:

Ու, վերջապես, հոգնել է նա,
Եվ լրսում ես դու նրբան,
Լուռ հանգիստ է ուզում հիմա,

Նույնիսկ թեկուզ գերեզման:

1901
